
RUBRIEKTITEL

20 augustus 2023

Twintigste zondag door het jaar

Mattheüs 15, 21-28

Grensoverschrijdend

Je zou best het evangelie eens in z'n geheel lezen. De liturgie heeft het in 'perikopen' verdeeld. Maar deze zondag hebben ze een stukje overgeslagen. Op de vorige bladzijde had Jezus het aan de stok met de kopstukken van zijn godsdienst in verband met de rituele reinigingen (puur liturgische voorschriften). Hij gaf de Farizeeën en de Schriftgeleerden lik op stuk: "Huichelaars, ongeloofwaardige schijnheiligen, had Hij hun verweten, dit volk eert God met de lippen, maar hun hart is ver zoek." Daarna wijkt Jezus uit naar een streek waar 'geloven' alles behalve vanzelfsprekend is. Syro-Fenicië aan de kust is eerder een mengelmoes waar de Joodse godsdienst te kampen heeft met veel bijgeloof en afvalligheid. Dat soort volk werd eerder 'heidens' genoemd. Een vrouw, net uit dát midden, komt Jezus om hulp smeken voor haar dochttertje. Ze lijkt als een vervelende wesp op haar doel af te gaan. De leerlingen willen haar weggagen. Neen, zegt Jezus, negeren, dan zal ze het wel opgeven. Maar de wesp houdt vol; misschien is het wel een bij, die nectar heeft geroken. Die worden niet gevaarlijk als je er niet naar slaat.

Ze werpt zich vernederend aan Jezus' voeten: "A.u.b. Heer, help mij toch!" Jezus weet goed -dat had Hij in zijn geboortedorp, Nazareth, al geleerd- dat zonder geloof geen wonder kan geschieden. Hoe kan je nu 'parels voor de zwijnen' gooien. En nu, uit die goddeloze streek...?

Maar aan de sublieme laatste aanval van de bij kan Jezus plots niet weerstaan: 'als ze maar de kruimels krijgt, is ze al tevreden. Net als bij die honderdman (zeven hoofdstukken eerder) waar Jezus het uitroept: 'Ik heb in geheel Israël, bij mijn eigen volk, niet zo'n groot geloof gevonden', komt Hij nu tot diezelfde conclusie. Wat een contrast met de vorige bladzijde, waar Hij botste op de hartstoornissen van zijn eigen godsdienst. "Vrouw, zo sprak Hij, uw groot geloof, uw onmetelijk, volgehouden vertrouwen, dat is uw redding."

Dit verhaal confronteert ons sterk met talloze vooroordelen en onze soms lage dunk over migranten, vreemdelingen, andersgelovigen en allerlei mensen, die niet tot onze eigen rangen behoren.

Bovendien helpt het ons nadenken over ons eigen geloof: uiterlijkheid is maar écht als spiegel van een oprechte innerlijke houding.

NATUURPUNT ORGANISEERT
FEEST VAN DE MOLENHEIDE OP 26 EN 27 AUGUSTUS

ROMMELMARKT

V/D MOLENHEIDE

ZONDAG 27/08/23

1e
editie

9u - 16u

Prachtig decor

Groot openluchtterras aan de Heimolen

MOLENHEIDESTRAAT / OUDENSTOKSTRAAT

3201 LANGDORP

**Inschrijving standplaats:
rommelmarktmolenheide@gmail.com
0474 65 25 50 (€5 per 2 lopende meter)**

FEEST VAN DE MOLENHEIDE

15e
editie

KRUISING MOLENHEIDESTRAAT/ WINDMOLENSTRAAT
3201 LANGDORP

ZA 26/08/23

NATUURTERRAS VANAF 18U

Natuurpunt
Aarschot

ZO 27/08/23

GROTE ROMMELMARKT (9U-16U)
GROOT OPENLUCHTTERRAS IN DE NATUUR
KINDERANIMATIE
AMBACHTENMARKT

vu: Linda Scheerens - Franseliniestraat 15c - 3201 Langdorp

.....
invloegen affiche Rommelmarkt

Zaterdag 26 augustus: Avondterras vanaf 18.00 u.

Bij een drankje en een versnapering de zon zien zakken, in een idyllisch decor, onder de wieken van de heimolen, middenin de Langdorpse natuur. Een unieke ervaring!

Zondag 27 augustus: Rommelmarkt van de Molenheide tussen 09.00 u. en 16.00 u.

Rommelmarkt in een prachtig decor Molenheidestraat/Oudenstokstraat

Groot openluchtterras aan de Heimolen

Inschrijving standplaats:

rommelmarktolenheide@gmail.com of 0474 65 25 50 na 19.00 u.

€ 5,00 per 2 meter

Zondag 27 augustus: Molenfeesten vanaf 13.00 u.

Groot volksfeest onder de heimolen met tal van activiteiten:

- huifkartochten
- ponyrijden
- springkastelen
- grime
- ambachtenmarkt imkerij, messenmaker, houtbewerking, enz....
- heimolenbezoek met infostand en verkoop van meel
- wandeling met gids door het natuurgebied en omliggende bossen (15 u)
- gezinszoektocht in de omgeving van de Heimolen
- neerhofdieren kijken (Hagelands Neerhof)
- infostands van Natuurpunt, Levende Molens, Oxfam, enz.
- ijskar, verse pannenkoeken, zelfgemaakte taarten, belegde broodjes, ...

En natuurlijk een megaterras in openlucht, waar je kan genieten van een uitgebreid aanbod aan drankjes en hapjes. Gezelligheid troef!

Dit alles in de schaduw van natuurgebied "Molenheide".

VAKANTIE

Een zomer lang gaan we op weg met mensen die hun vakantie niet doorbrengen in hun luie zetel aan zee. We spraken met jonge en minder jonge Aarschottenaars voor wie vakantie een tijd is waarin ze intens op zoek gaan naar andere mensen, naar andere plaatsen en naar zichzelf. Ze voelen zich verrijkt door die ervaringen en vaak maken ze die ook mogelijk voor anderen, want vakantie is niet evident voor iedereen. Allemaal unieke mensen met unieke verhalen die zich niet alleen afspelen tijdens de zomermaanden.

Spirituele ontmoetingen in Nederland

Enkele dagen rondtoeren bij onze noorderburen vind ik altijd fijn. Het is er anders en toch hetzelfde. Deze zomer was ik drie dagen in de noordelijke provincie Drenthe en bezocht er de oude Hanzestad Deventer en het Joodse transitkamp Westerbork. Twee plaatsen die me deden stilstaan bij het leven.

Deventer: Geert Groote en het Sint-Niklaasbergklooster in Aarschot

De stad kwam ooit op mijn to-go-lijstje te staan na een lezing in 1993 door Frans Vanhoof over de Moderne Devotie in het Aarschotse Sint-Niklaasbergklooster. De Aarschotse historicus-specialist vertelde er over deze middeleeuwse spiritualiteit binnen de katholieke kerk, waarvan Geert Groote de 'grote' inspirator was en deze man woonde in Deventer. Vorig jaar verscheen er bovendien een interessante biografie over de 15de eeuwse schrijver, theoloog en filosoof Erasmus en ook daarin werd er gesproken over deze stad en Geert Groote die een bijzondere invloed had op Erasmus.

Het stadje zelf ligt +/- 230 km van Aarschot en is bijzonder charmant en interessant, maar daarover ga ik het hier niet hebben. Ik bezocht er het Geert Groote Huis, een hedendaags museum dat de gedachten van de man duidelijk belicht.

Hij was een monnik die oorspronkelijk jarenlang in luxe leefde en geen tegenstelling zag tussen de missen die hij bijwoonde of de bijbelteksten die hij hoorde en de wereld van de gewone, arme mensen rondom hem. Tot een ziekte hem bijna het leven kostte. Hij bekeek plots alles anders. Hij begreep niet meer hoe zijn confraters zo schijnheilig konden verderleven, feesten en eten terwijl vele Deventenaren moesten bedelen. De ene groep beschikte over prachtige geschreven kerkboeken die niet bestemd waren voor de andere groep die analfabeet was. Hij haatte zijn luxeleventie in de beschermde omgeving van de abdij.

Voor het verbaasde oog van zijn confraters gaf hij plots aalmoezen, deelde hij voedsel uit, hielp zieke mensen, begeleidde stervenden en liet niet na om scherp uit de hoek te komen en sociale wantoestanden aan te klagen in zijn preken. Hij doorgrondde de Schrift en ijverde voor een persoonlijke en praktische navolging van Christus. Een gelovige mocht zelf het woord richten tot God en in zijn eigen woorden bidden tot Hem. Heel eenvoudig, heel intens, heel sober, heel vroom, maar ook heel vernieuwend. De Moderne Devotie was geboren.

Al snel kreeg Geert Groote overal in de Lage landen navolgers, die zich ook na zijn dood in 1384 bleven inzetten om zijn idealen in de praktijk om te zetten. De volgelingen (leken en geen religieuzen) leerden de gelovigen lezen en schrijven om zo de Schrift beter te verstaan en waar te maken.

Zo ontstond ook in Aarschot omstreeks 1440 de vrouwengemeenschap van het Sint-Niklaasbergklooster. Er is weinig concreets over hen geweten, behalve wat de Leuvense professor Lourdeaux neerschreef in een studie die heruitgegeven werd door de Heemkundige Kring van Aarschot in 1992. In Aarschot ging het enkel om vrome vrouwen (de eerste kwamen uit Deventer), elders waren er ook mannen 'van het Gemene Leven'. (= gemeenschappelijke leven), "zonder geloften, maar met veel religieuze ijver". Later sloot de gemeenschap zich aan bij de Derde Orde van Sint-Franciscus en nam nadien de regel van Augustinus aan. Die overstap zou vooral gebeurd zijn omwille van de wederzijdse ondersteuning die een officiële orde met vaste regels kon bieden. Alles gemeenschappelijk bezitten en delen was niet zo gemakkelijk: dat had Geert Groote zelf al ondervonden. De vrouwen werkten met hun handen en bevorderden de plaatselijke wijnbouw. Spinnen en weven hoorden er ook bij. Er was ook een schoolje bij het Sint-Niklaasbergcomplex want 'onderwijs verrijkte de mens'. Bij de Franse Revolutie werd de priorij opgeheven en haar gebouwen vervolgens afgebroken. Alleen de plaatsnaam Sint-Niklaasberg herinnert er vandaag nog aan, alsook enkele kostbare middeleeuwse tekstfragmenten die bewaard worden in het kerkarchief van de Onze-Lieve-Vrouwekerk. Het betreft een statutenboekje uit 1642 toen de orde zich aansloot bij de augustijnen. Ook in de schatkamer zijn er nog enkele religieuze voorwerpen afkomstig uit het klooster. De geschiedenis van de Sint-Niklaasberg beschreven we in de reeks Kerk en Straat, verschenen in K&L van 24/02/2021.

In het Deventerse museum worden een aantal thema's uitgewerkt die belangrijk waren voor Geert Groote en zijn Moderne Devotie. Kijkkasten met tekeningen, teksten, filmpjes (o.a. met drones) en klankdocumenten tonen hoe deze thema's ook vandaag nog benaderd (kunnen) worden vanuit de geest van Geert Groote. 'Thuishuis', een Nederlands project over ouderenzorg, brengt oud en minder oud samen in een woonkern waarin beide groepen hun individualiteit behouden, maar ook mekaar

warmte kunnen opzoeken. Empowerment voor vrouwen, huiswerkbegeleiding voor allochtone kinderen, overleg tussen de bankenwereld en sociale projecten zijn sterke verbindingmakende projecten die over de eeuwen heen de Moderne Devotie actualiseren.

In de omgeving van het museum in Deventer staan nog verschillende huizen die destijds opvangtehuizen voor 'verstoten' vrouwen waren of gebruikt werden door mensen die een pauze wilden inbouwen in hun leven. Kortom, ik leerde Geert Groote grondig kennen en beeldde me in welke positieve invloed de bewoners van het Sint-Niklaasbergklooster hebben gehad in onze Demerstad. Hoe zouden hier bij ons, weliswaar meer dan vijf eeuwen geleden, deze citaten van Geert Groote zijn gerealiseerd? *"Hoe meer de mens zich realiseert dat hij imperfect is, hoe dichter hij bij perfectie is."* *"Iemand die vredig leeft, kan het goede uit alles halen."* *"Wat moet ik, dat doe ik."* *"Weiger weg te kijken."* *"Zoek hoe ver je blik kan kijken."*

Etty Hillesum in Deventer en Westerbork

In de loop der jaren was er voor mij nog een andere sterke persoon die ik verbond aan Deventer: het was het stadje waarin – eeuwen na Geert Groote – de Joodse Etty Hillesum (°1914) woonde. Haar innerlijke leven waarover ze schrijft in haar dagboek speelt zich af net voor en tijdens de eerste jaren van WOII. Haar familie was niet meer joods-pratikerend, behalve dan de kippensoep op sabbatavond. Etty voelde zich dus amper Joods wanneer zij verplicht werd in Deventer en Amsterdam rond te lopen met de gele Jodenster. Ze heeft heel veel interesses, is politiek geïnteresseerd en geëngageerd, is niet onintelligent. Ze is vaak labiel in haar verhoudingen met mannen tegenover wie ze weinig scrupules heeft, is een sympathieke en levendige jongedame die soms toch wel 'apart' reageert.

Het is echter de evolutie van haar geestelijk leven dat Etty (later) bekend zal maken. Via een vriend begint ze de Bijbel te lezen, leert ze bidden op een persoonlijke manier en voelt ze zich opgenomen in een groter geheel en gedragen door God.

In 1941 beslist ze om bij de Joodse Raad te gaan werken eerst in Amsterdam en later in het kamp van Westerbork. Zij doet wat niemand begrijpt: ze trekt bewust naar de plaats waar alle andere Joden niet willen komen. Zij redeneert: ik wil het lot van mijn medemensen delen, ik wil hen helpen. Ze draagt er zorg voor kinderen en zieken en geeft hen moed, maar ze beseft tegelijkertijd de dubbelzinnigheid van haar inzet: ze kleedt de kindjes aan en troost de mama's wanneer ze hen voorbereidt op de fatale trein die elke dinsdag 1000 Joden komt ophalen in het kamp.

Westerbork ligt een 120-tal km ten noord-oosten van Deventer, toen en nu een afgelegen plek, alleen verbonden door een spoorweg met de rest van het land en van het naburige Duitsland. Het was geen concentratiekamp, alhoewel er vreselijke dingen gebeurden, maar een doorgangskamp. Joden, Sinti en Roma werden er 4 jaar lang samengebracht om nadien verspreid te worden over Duitsland en Polen, zagezegd om er te worden tewerk gesteld. Etty zou al heel vroeg op de hoogte geweest zijn over de ware bestemming van de 120 treinen die naar Auschwitz of Sobibor reden, maar door haar positieve ingesteldheid kon ze weinig geloof hechten aan die ongeloofwaardig 'eindoplossing'. In haar dagboek lijkt ze altijd hoop gehad te hebben op een nieuw leven. In totaal werden 102.000 mensen gedeporteerd vanuit Westerbork. *"Dat is 102.000 keer één mens."* Van hen overleefden minder dan 5000 de oorlog.

Ze lijkt de situatie te aanvaarden: dit is het uiteindelijke lot en daar kan je niets aan veranderen. Wat je echter wél kan doen is dit lot op een sterke manier (helpen) dragen. Teksten uit haar dagboek zijn van een bijna ondraaglijke grootsheid. Zij overleeft omdat ze gelooft en weet dat ze gedragen wordt. Dat rotsvast vertrouwen temidden van de helse situatie maakt van Etty Hillesum een bewonderenswaardige vrouw, die echter ook soms heel zwak en klein is en daarom net zo menselijk. Ze analyseert de houding en de reacties van de Duitsers in het kamp en besluit dat het systeem waarin ze werken slecht is, niet de mensen zelf. Zich baserend op de bijbeltekst zegt ze aan vrienden die alle Duitsers willen uitroeien: *"Ook al is er maar één goede Duitser, dan nog mag je de anderen niet uitroeien."* Ze denkt ook na over de eigen slechtheid: *'Wat is dat toch in de mensen om anderen kapot te willen maken?' vroeg iemand haar. 'De mensen,' zei Etty, 'dat zijn wij zelf toch ook? Die rottigheid van de anderen zit ook in onszelf... Ik zie werkelijk geen andere oplossing dan in je eigen centrum te keren en daar al die rotheid uit te roeien.... Ik geloof er niet meer aan dat we in de buitenwereld iets verbeteren kunnen, wat we niet eerst in ons zelf moeten verbeteren.'*

Ook al krijgt ze een zekere bescherming als lid van de Joodse Raad, toch wordt ook zij – samen met haar ouders en broers – uiteindelijk op ‘de’ trein gezet. Enkele weken later overlijdt ze op 29-jarige leeftijd in 1943 in Auschwitz. De 15-jarige Anne Frank zou eveneens vanuit Westerbork in 1945 gedeporteerd worden met de laatste trein, via Auschwitz naar Bergen-Belsen.

In tegenstelling tot andere uitroeiingskampen als Auschwitz, Bergen-Belsen of Buchenwald, is er in Westerbork weinig of niets overgebleven van de barakken. Bij een wandeling over het grote domein moet je je alles ‘voorstellen’ op basis van wat o.a. Etty Hillesum erover schreef. Daardoor denk je meer na over wat er zich zou kunnen afgespeeld hebben en – hoe choquerend het wellicht nu overkomt – je relateert bepaalde dingen. Meenden die Duitsers het allemaal zo slecht? Wat te denken van de kampoverste die er alles aan deed om het leven te redden van een zieke baby? En wat maakte dat de mensen toch bleven hopen?

Je ziet dus niets in Westerbork. Behalve één wachttorens en treinsporen. Verder is er alleen het landschap. In juli bloeiden overal de lupinen. Purperen of gele lupinen. Zover het oog reikte. Die zag ook Etty Hillesum. Zij beschrijft het zo: *“De lucht is vol vogels, de paarse lupinen staan daar zo vorstelijk en vredig. Op een kist zijn twee oude keuvelende vrouwtjes gaan zitten. De zon schijnt op mijn gezicht en vlak voor onze ogen geschiedt een massamoord. Het is zo onbegrijpelijk alles.”* of nog: *“Vanmorgen heel in de vroege plotseling die wijde horizon: je hele leven ligt voor je, je begint nu pas te leven, nu de innerlijke krachten georganiseerd worden, je moet de blik op dit hele leven gevestigd houden, het moet altijd op de achtergrond zijn.”*

“Ik wilde alleen maar dit zeggen: de ellende is werkelijk groot en toch loop ik dikwijls, later op de avond, als de dag achter je in een diepte weggezonden is, met een veerkrachtige pas langs de prikkeldraad en dan stijgt er altijd weer uit m’n hart naar boven – ik kan er niets aan doen – het is nu eenmaal zo, het is van een elementaire kracht: dit leven is iets prachtigs en iets groots. We moeten nog een hele wereld opbouwen, later.”

Het bezoek aan Westerbork was werkelijk overrompend. We hebben er lang gepraat – temidden de lupinen - en konden niet begrijpen wat er toen gebeurde of hoe Etty hierop reageerde. Alleen een wondermooi Marialied gezongen in het Syrisch door een jonge Vlaamse vrouw in de groep leek ons kracht te geven; ze verbleef onlangs enkele maanden in een klooster in Syrië waar slachtoffers van IS hun toevlucht hadden gezocht...

Terreurdreigingen belagen ons van vele kanten. Hoe kunnen we in extreme situaties het geloof en de hoop levendig houden dat het goede, het leven en de liefde uiteindelijk zullen overwinnen? *“Het wordt een zware dag voor me. Zoals ik hier nu lig, sinds gisteravond, verwerk ik vast een beetje van het vele lijden dat er over de hele wereld verwerkt moet worden... Donderdagochtend. Levensangst over de hele linie. Volledige inzinking. Gebrek aan zelfvertrouwen. Afkeer. Angst... Binnenin me zit een hele diepe put. En daarin zit God. Soms kan ik erbij. Maar vaker liggen er stenen en gruis voor die put, dan is God begraven. Dan moet hij weer opgegraven worden.”*

Etty Hillesum eindigde haar dagboek met de woorden: *“We hebben zingende dit kamp verlaten.” Als je alleen op mensen vertrouwt, kan je dit niet begrijpen.”*

Wil je meer weten over deze grote vrouw ? <https://ettyhillesumcentrum.nl/>

Myriam Borremans

OP 17 AUGUSTUS 1943

80 jaar geleden, op 17 augustus, stortte op de Heide in Wolfsdonk een andere Amerikaanse bommenwerper neer.

Het volledige verhaal staat te lezen in 'Het Oude land van Aarschot' van december 2020.

Hier geven we slechts het ooggetuigenverslag weer dat August Van den Berckt liet optekenen in een schoolmap uit 1997. Daarbij voegen we een getuigenis van zijn neef Alfons met enkele nabeschouwingen met een zelf gemaakt grondplan van diens broer R.J..

"Op 17 augustus waren we rond 14 uur op het veld aan 't werken; het was tomatentijd.

We waren het gewoon dat tientallen geallieerde vliegtuigen overvlogen, zowel in de richting van Duitsland als op de terugweg. Maar nu zagen en hoorden we een viermotorige bommenwerper aankomen die aangevallen (en in brand geschoten) werd door een Duitse jager. Verschillende bemanningsleden sprongen met valschermen uit het (brandend) toestel dat (onmiddellijk) daarna ontplofte en in grote stukken naar beneden viel. Wij vluchten alle kanten op.

Vader (Tistke de wever) kroop in een rioolbuis. Samen met een makker lag ik tegen de gevel van (Fons Steurs-Coenen) onze burens. Nog een andere sprong in een gracht (scheiding met de serres van broer Frans).

Eerst kwam er een vleugel naar beneden en viel naast een perenboom (ten oosten van ons huis aan de zuidkant van de Mosvennestraat). Een 15 meter verderop (aan de noordkant van de Mosvennestraat) viel naast de serre het staartstuk. De serre bleef als bij wonder gespaard. Slechts enkele ruiten sneuvelden door de rondvliegende onderdelen. De romp kwam tussen de tomaten terecht. Er ontstond geen brand, maar de hele omgeving raakte besmeurd met olie. De rondscharrelende kippen (ten zuiden van ons huis) waren zwart geworden. ...

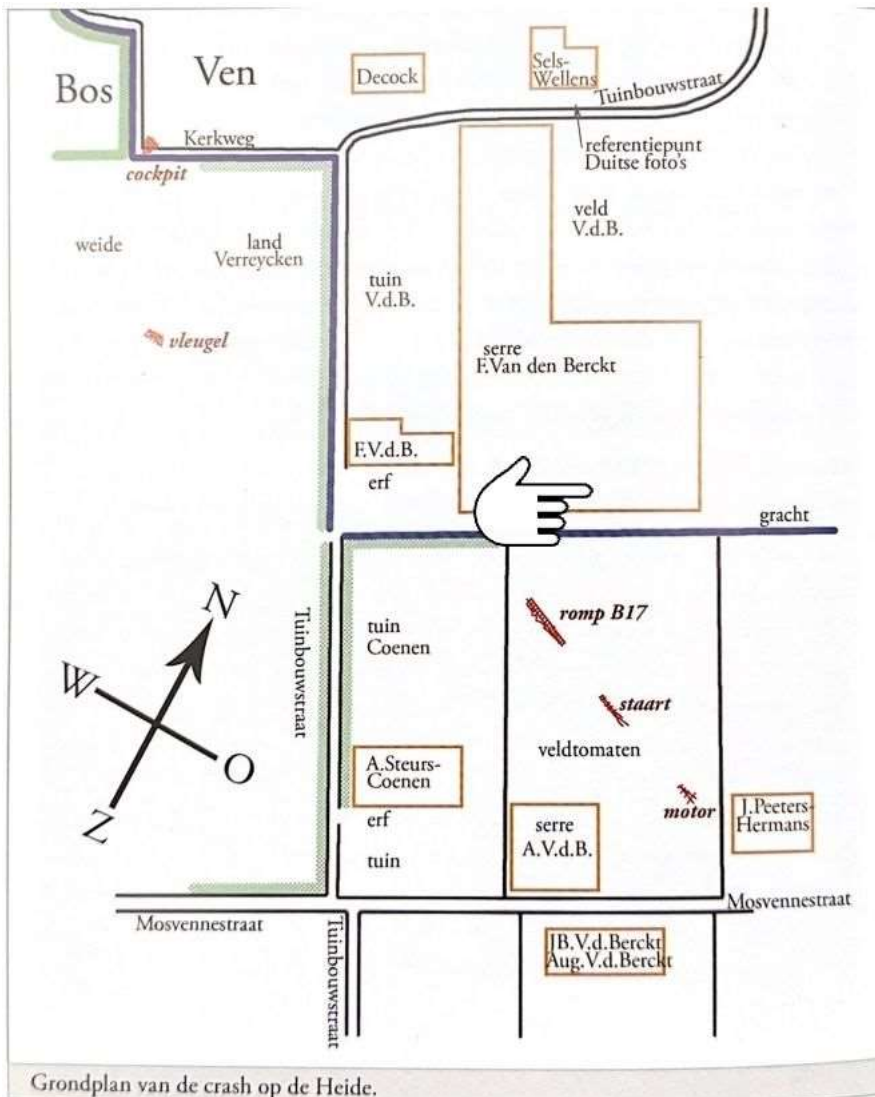
Toen we van onze schrik bekomen waren gingen we kijken naar de romp (die tussen het staartstuk en de gracht lag). Daarin vonden we nog twee mannen, dood (Barret en Hunt); In het staartstuk zat niemand meer. Enkele minuten later waren er al veel omwonenden ter plaatse. Bemanningsleden die ongedeerd gebleven waren (3) konden ontsnappen. De anderen, onder wie een zwaargewonde, werden gevangen genomen door de Duitsers. De gewonde vroeg om een dominee. Pastoor Gepts kwam toe, maar die kon hij niet gebruiken. Later werd deze zwaar gekwetste (Troy) binnengedragen bij de familie Lemmens (Frans van de sloef).

Nog meer mensen kwamen naar de wrakstukken kijken en probeerden wat nog bruikbaar was mee te nemen. De valschermen waren het meest gegeerd. Daaruit maakte men blouses en andere kledingstukken. Een jongen uit Scherpenheuvel probeerde met een kompas aan de haal te gaan, maar werd gepakt, samen met anderen. Hij moest zeker drie uur lang bij ons op het erf blijven staan. Een jong meisje werd in volle zon tegen de hooimijt (van Fons Steurs) gezet. Waarom weet ik niet. Later verdween ze.

De Duitsers vorderden burgers om de slachtoffers te bergen. Ze werden in zeer schamele kisten afgevoerd met een Duitse vrachtwagen. Tot onze verwondering lagen er vijf kisten op dit voertuig. Waarschijnlijk ging het om slachtoffers van een vliegtuig dat later die dag in Averbode gevallen was. Ook de zwaar gewonde werd samen met de lijken weggebracht.

Daarna arriveerde de Duitse piloot die de B-17 had neergehaald. Fier als een echte Fritz zei hij 'Ich habe geschossen'.

Tegen de avond namen Duits-gezinden de bewaking over. Iedereen kreeg verbod nog buiten te komen. De bewakers bleven in de omgeving en zochten (voor de nacht) beschutting in onze serre vol tomaten. 's Anderendaags hoefde ik geen tomaten meer te plukken. Ze hadden alles meegenomen."

Grondplan van de crash op de Heide.

Op het grondplan, dat ook de vluchtlijn van de B-17 weergeeft, is duidelijk te zien dat het huis van Frans, de oudste broer van Gust, gelegen is op de lijn die kan getrokken worden tussen de staart van het vliegtuig nabij de Mosvennestraat, en het rode punt op de Kerkweg (tussen BOS en VEN), dat de (in dit getuigenis niet vermelde) stortplaats van de cockpit weergeeft.

Als je weet dat er bij deze crash niemand is gesneuveld of zelfs gewond, dan mag je wel van een groot wonder spreken. Nog niet ten volle overtuigd? Lees hieronder dan nog even wat Fons Van den Berckt, oudste zoon (°okt.1932) van Frans, vertelde..

“Ons moeder was mee naar het veld in de Mosvenne (300 meter oostwaarts) gegaan. Zelf was ik met onze Jos (°aug.1936) thuis gebleven om op ons Maria (°feb.1942) te passen. Terwijl die sliep waren wij, over de gracht, aan’t praten met de mannen van Verreycken, die daar aan ‘t werken waren. Toen we een brandende vlieger recht op ons zagen afkomen is onze Jos met hen in Z.W. richting meegelopen naar hun huis naast dat van Sooi van Fluppes. . Maar ik moest op ons Maria passen en ben terug de gracht overgesprongen en langs achter ons huis binnengelopen. Ons Maria sliep en ik wou aan de voordeur gaan kijken hoever het stond met dat vliegtuig. Maar toen ik die opentrok viel er vlak voor mijn voeten op de dorpel een resem mitrailleurkogels. Ik sloeg de deur weer dicht en ben bevend van schrik bijven wachten op mijn ouders die kort daarop kwamen toegelopen.

Ik herinner me nog dat een tweede vleugel van die bommenwerper voorbij het veld van Verreycken in de wei van Sooi van Fluppes is terechtgekomen en dat een belangrijk stuk van het vliegtuig achter de wei, in het ven, tegen het bos, is terechtgekomen. Dat stuk, dat de cockpit moet geweest zijn, (waarin het lichaam van co-piloot Dahlman werd gevonden) werd achteraf omgeven door een zeil waarop hakenkruisen stonden. Het werd door Duitsers streng bewaakt.”

Kogels en allerlei brokstukken lagen uitgezaaid op en rond het huis van Frans, echter zonder zware beschadiging. Die was er wel aan zijn aanpalende serres.

In een boek waarin de kapelletjes van Aarschot en Langdorp vermeld staan, is te lezen dat Frans Van den Berckt door zijn broer Fons een kapelletje heeft laten bouwen op de hoek van de Volkensvoortstraat en Langblok. Ook dat gebeurde in 1943. Jammer dat zijn motief en ook de maand van het jaar er niet in vermeld staan.

R.J.

PAROCHIAAL NIEUWS

GIJMEL

OVERLIJDEN

Anna 'Mieke' Den Hondt is overleden op 4 juli.

Zij werd geboren op 14 maart 1920 en was de echtgenote van wijlen Louis Willems. Mieke was lid van Samana Gijmel.

Langs deze weg bieden we als parochiegemeenschap aan de ganse familie onze christelijke deelneming aan.

Wij bidden dat Mieke rust en vrede mag vinden bij God onze Heer. Dat zij mag thuiskomen in Gods Vaderhuis.

WOLFSDONK

OKRA

Donderdag 13 juli waren velen van onze OKRA leden weer present, want het Bestuur had dit keer gekozen voor een Barbecue. Lekker, lekker, lekker...

Nadat de buikjes rond gegeten waren, was er nog wat amusement gepland met een bingo.

André Van Steyvoort poseerde graag met een gewonnen bloemetje.

Een 'zjat kaffe' met een 'patéke' maakte het samenzijn compleet !

OVERLIJDEN

Victor 'Fikske' Heylen, echtgenoot van Yvonne Geens, geboren in Langdorp op 15 februari 1940 en overleden thuis in Wolfsdonk op 26 juli.
Aan de familie van Fikske biedt onze parochiegemeenschap zijn oprechte christelijke deelneming aan. We bidden om hoop en moed voor allen die leven met een gemis aan hem, mogen zij bij elkaar en in de vele warme herinneringen troost en steun vinden.

SINT-ROCHUS AARSCHOT

ZONESECRETARIAAT

Voor onze parochie HH. Maria, Pieter en Antonius met haar drie geloofsgemeenschappen Gijmel, Langdorp, Wolfsdonk kan u met alle vragen terecht op het zonesecretariaat van onze pastorale zone Sint-Rochus Aarschot: 016/57.20.43 of secretariaat@kerkinaarschot.be

LANGDORP

SECRETARIAAT SINT-PIETER

Medewerkster: Nicole Adams. Voor de parochianen van Langdorp steeds bereikbaar via tel. 016/56.45.14 of ni.adams@telenet.be

Elke woensdag 18-20u (in niet-coronatijden) in de pastorie, Langdorpsesteenweg 299, 3201 Langdorp. Dan bereikbaar via tel. 016/56.68.84 (pastorie).

GIJMEL

SECRETARIAAT ONZE-LIEVE-VROUW-FATIMA

Medewerker: Staf Eelen. Voor de parochianen van Gijmel steeds bereikbaar via tel. 016/56.51.63. Elke donderdag 19-20u in de oude pastorie, Hombergstraat 4, 3201 Gijmel.

WOLFSDONK

SECRETARIAAT SINT-ANTONIUS ABT

Medewerker: Leo Janssens. Voor de parochianen van Wolfsdonk steeds bereikbaar via tel. 013/78.44.28, gsm 0477/68.86.24 of leo.janssens6@telenet.be

PAROCHIEBLAD

BERICHTJES EN MEDEDELINGEN VOOR HET PAROCHIEBLAD

Gelieve al wat u het parochieblad wenst te publiceren, te melden aan: Sophie Buyck, Oude Mechelsebaan 455, 3201 Gijmel. Tel: 016.56.76.71 of sophie.buyck@telenet.be

KERKFABRIEK

Voor vragen over het archief, het project www.verhalenverbindenplatteland.be, het gebruik van onze kerken, de Sint-Pieterssite tussen de kerk en picknicktafel in Langdorp en andere gronden en kapellen van de kerkfabriek, kan u terecht bij voorzitter Jonas Danckers (tel. 0472/78.11.22 of danckers_jonas@hotmail.com) of penningmeester Mark Van der Borght (tel. 013/78.27.09 of mark.vanderborght@belgacom.net).

VIERINGEN

LANGDORP-GIJMEL-WOLFSDONK

LANGDORP

Zondag 20 augustus: Gebedsviering om 10.30 u.

GIJMEL

Zaterdag 19 augustus: Gebedsviering om 18.00 u.

WOLFSDONK

Zondag 20 augustus: Gebedsviering om 09.30 u.

NUTTIGE ADRESSEN

WACHTDIENSTEN

Huisarts

Voor Langdorp, Gijmel en Wolfsdonk:

Tijdens weekend: vrijdagavond vanaf 19.00 u. tot maandagochtend 08.00 u.

Tijdens feestdagen: avond voor feestdag vanaf 19.00 u. tot ochtend na feestdag 08.00 u.

Bel naar 1733- Langestraat 1 B-3202 Rillaar

www.wachtpostdemerland.be

Weekdagen: de wachtpost is niet open. Overdag kan je terecht bij je eigen huisarts.

Bel 1733 voor de huisarts van wacht tussen 19.00 u. en 08.00 u.

Apothekers

Centraal nummer 0903 99 000 bellen tussen 22u en 9u.

www.apotheek.be

ZALEN

<p>Zaal Den Abt Wolfsdonk contactpersoon: mevr. Rita Van Dijck telefoon: 0477/18.20.68 Reserveren kan via www.denabt.be</p> 	<p>Parochiezaal Gijmel contactpersoon: Marleen Beirinckx telefoon: 016/56.91.41</p>
<p>Zaal Demervallei Langdorp contactpersoon: dhr. Gijs Laureys telefoon: 0496/10.94.14</p>	